

Arrest

nr. 71 592 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 november 2011, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag en van de beslissing van 25 oktober 2011 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 december 2011 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 mei 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische Overheid. Hij vervoegde zijn meerderjarige zoon X en werd in het bezit gesteld van een bijlage 26.

1.2. Op 20 augustus 2010 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing werd op 23 september 2010 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 53.035 van 14 december 2010, werd de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd.

1.3. Inmiddels dienden verzoeker en zijn zoon X, hangende respectievelijke hun asielaanvragen, op 29 juli 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 2 april 2010 werd de aanvraag ontvankelijk bevonden.

1.4. Tegen deze beslissing werd door verzoeker en zijn zoon een beroep tot nietigverklaring ingediend dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 48.437 van 22 september 2010 werd verworpen.

1.5. Verzoeker, zijn zoon en echtgenote, dienden op 22 juli 2010 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 8 oktober 2010 ontvankelijk verklaard. Op 25 oktober 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

1.6. Op 30 november 2011 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinqies).

1.7. Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde op 30 november 2011. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.8. De bestreden beslissingen zijn de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinqies) van 30 november 2011, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag en van de beslissing van 25 oktober 2011 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2011.

1.9. Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoeker mee dat op 7 december 2011 een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing van 25 oktober 2011 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2011.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat

de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft

verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een

vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In casu is de verzoekende partij van zijn vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In casu voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. In het verzoekschrift betoogt verzoeker:

“Wat betreft de beslissing tot bevel en terugleiding dd. 30.11.2011 en de beslissing bijlage 13quinquies ENIG MIDDEL : De schending van artikel 7 van de procedurerichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG). Schending van art. 3 EVRM. Dat art. 7 van de richtlijn als volgt luidt: (...).

Dat art. 27, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: (...).

Dat verzoeker slechts bij zijn aanhouding een bevel om het grondgebied mocht verlaten heeft ontvangen. Dat verzoeker derhalve nooit een termijn heeft gekregen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Dat hij zijn zaken niet heeft kunnen regelen. Dat hij geen voorraad medicijnen heeft die voor hem levensnoodzakelijk zijn. Dat verzoekers gezondheidssituatie duidelijk aan het verminderen is en hij bij zijn huisarts is gaan aankloppen voor een second opinion. Dat dit tot gevolg heeft dat de beslissing bevel en terugleiding MANIFEST in strijd zijn met art. 27, §1 van de Vreemdelingenwet en zeer zeker in strijd zijn met art. 7 van de Terugkeerrichtlijn. Dat deze werkwijze zelfs als mensonterend kon worden beschouwd en dus in strijd met art 3 EVRM, in acht genomen dat verzoeker zich altijd correct heeft aangeboden bij oproepingen en dergelijke, en in acht genomen dat gedaagde zich bewust is van de ERNSTIGE medische problematiek van verzoeker die van de ene dag op de andere zonder enige waarschuwing wordt opgesloten met het oog op repatriëring wetende dat de familieleden waarvan zij stelt dat deze kunnen instaan voor de betaling van zijn medicijnen hier nog zijn. Dat deze beslissing dient te worden nietigverklaard. Wat betreft de beslissing 13quinquies is bovenstaande redenering eveneens van toepassing door deze bestreden beslissing geen enkele termijn bevat.

Wat betreft de beslissing inzake 9ter.

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 3 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Wat betreft beoordeling door de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. De arts van de DVZ schrijft in zijn advies het volgende:

‘Wat betreft de ischemische cardiomyopathie zijn er geen uitgebreide specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie. Hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening kon gesteld worden dat deze aandoening potentieel ernstig kan zijn en dat verdere behandeling en opvolging hiervan gewenst zijn’.

Dat hoewel de arts uitdrukkelijk stelt dat hij moeilijk conclusies kan trekken, meent hij evenwel conclusies te kunnen trekken. Dat bovendien de situatie van verzoeker effectief verslechterd is. Dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid ontbreekt wanneer men in deze niet de conclusie trekt dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om tot een besluit te komen. Dat de motivering van de bestreden beslissing voor zover zij gebaseerd is op het advies van de arts foutief is. Immers een motivering die gebaseerd is op twijfelachtige adviezen kan nooit juist zijn. Wanneer men uitdrukkelijk leest dat er moeilijk conclusies kunnen worden getrokken dient dit al te volstaan om te besluiten dat beslissing is gebaseerd op een advies waarin zelf al twijfels worden geuit omtrent de juistheid van het advies zelf. Dat een beslissing baseren op een advies waarin twijfels zitten vervat niet volstaat om een mogelijke risico op een schending van art. 3 EVRM te weren, zodat er besloten moet worden tot een schending van art. 3 EVRM.”

Verzoeker voert aangaande artikel 3 EVRM onder het kopje “moeilijk te herstellen en ernstig nadeel” aan:

“Wat betreft art. 3 EVRM. Dat in elk geval en zo blijkt ook uit het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (zie infra), dat het repatriëren van verzoeker ernstige gevolgen zal hebben op zijn fysieke integriteit. Dat de bestreden beslissing art. 3 EVRM schendt.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dat verzoeker lijdt aan een ernstige hartaandoening. Dat de medische attesten in het dossier hiervan het bewijs vormen. Dat verzoekers gezondheidssituatie aan het verslechteren is en hij vooraleer hij opgepakt werd een verwijzingsbrief mocht krijgen van zijn huisarts om opnieuw met de cardioloog een afspraak te maken ten einde zijn een oplossing zoeken voor de klaarblijkelijk falende medicatie. Deze medicatie werd hem toegediend nadat een eerste poging om de blokkage in zijn hart op te heffen faalde. Er zijn derhalve zeer concrete aanwijsbare gegevens die duiden op een mogelijke schending van art. 3 EVRM wanneer verzoeker teruggestuurd naar Armenië. Dat verder verzoeker meent dat zijn aanhouding zelf en de wijze waarop dit is gebeurd op zich een mensonterende behandeling uitmaakt in de zin van art. 3 EVRM.”

3.3.2.2.4. Bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

3.3.2.2.4.1. In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 november 2011 geen termijn bevat waardoor verzoeker “nooit een termijn heeft gekregen om vrijwillig het grondgebied te verlaten”. Verzoeker werpt in dit verband de schending op van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 27 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat “Deze werkwijze zelfs als mensonterend kan worden beschouwd en dus in strijd art. 3 EVRM”.

Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“Vrijwillig vertrek

- 1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.*
- 2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.*

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Artikel 27, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§. 1 . – De vreemdeling die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

§.2.- Onverminderd de toepassing van de artikelen 51/5 tot 51/7, worden de bepalingen van § 1 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen van een bevoegde administratieve overheid van een Staat die gebonden is door de richtlijn 2001 /40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en dat door de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 8bis werd erkend.

§.3.- De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.”

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet), dat hij de reglementeringen niet respecteert en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Uit het vierde lid van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG blijkt dat de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek indien een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond afgewezen is. Artikel 27, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vreemdelingen kunnen worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 25 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, artikel 27 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM aannemelijk.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen belang bij het opwerpen van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG daar het een kritiek op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied betreft en niet raakt aan de wettigheid van het gegeven bevel.

3.3.2.2.4.2. In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen een schending uitmaakt van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt dat hoewel de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk stelt dat hij moeilijk conclusies kan trekken, hij evenwel meent conclusies te kunnen trekken, dat bovendien de situatie van verzoeker effectief verslechterd is, dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid ontbreekt wanneer men in deze niet de conclusie trekt dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om tot een besluit te komen en dat een beslissing baseren op een advies waarin twijfels vevat zitten niet volstaat om een mogelijke risico op een schending van artikel 3 EVRM te weren, zodat er besloten moet worden tot een schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 8.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicatie inneemt. Behandeling en regelmatige opvolging is noodzakelijk. (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene zijnde Armenië.

Uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat de nodige medicatie behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie administratief dossier DVZ).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke af vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de voor betrokkene noodzakelijke medicatie, behandeling en opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië, Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op financieel vlak: dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Moest dit toch ontoereikend zijn, dan kan betrokkene nog steeds terugvallen op zijn echtgenote en meerderjarige zoon. Deze beslissing geldt ook voor hen. Zij kunnen, althans de zoon, zich tot de arbeidsmarkt wenden om de eventuele extra medische kosten te dragen.

Verder kunnen betrokkenen een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of
2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken, Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de besteden beslissing steunt, luidt als volgt:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Verwijzend naar de 2 medische attesten dd. 1610712010 van dr. Scheurwegs blijkt dat betrokkene lijdt aan een ischemische cardiomyopathie na een infarct in december 2006. Hij onderging een coronarografie in juni 2009 waar een occlusie van de arteria coronaria werd vastgesteld. Revascularisatie was niet mogelijk. Medicamenteuze therapie bestaat uit: Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflo en Simvastatine.

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 61-jarige man van Armeense afkomst, lijdt aan ischemische cardiomyopathie. Hij wordt medicamenteus behandeld met Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflo (acetylsalicylzuur) en Simvastatine.

Wat betreft de ischemische cardiomyopathie zijn er geen uitgebreide specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie. Hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, kan gesteld worden dat deze aandoening potentieel ernstig kan zijn en dat verdere behandeling en opvolging hiervan gewenst is.

Samenvattend blijkt dus dat betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig heeft voor de cardiovasculaire aandoening (ischemische cardiomyopathie).

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Armenië, het land van herkomst.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië:

- Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCOMTE) in Armenië bekomen dd. 03/10/2011 via <http://www.Dharm.p.flurdocs2.php?lpnqjd2> blijkt dat Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflo en Simvastatine beschikbaar zijn.
- Verwijzend naar de link <http://Mww.doctprs.am/on/doctorsicardjoloaists/39> blijkt dat cardiovasculaire specialisten beschikbaar zijn.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Zodoende is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De ambtenaar-geneesheer besluit dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar is in Armenië, dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort, dat uit de beschikbare medische gegevens geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt en dat er zodoende geen medisch bezwaar is in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker betwist deze vaststellingen op zich niet. Verzoeker maakt met zijn betoog dat de ambtenaar-geneesheer, enerzijds, stelt dat het door het ontbreken van uitgebreide specialistische verslagen over de ernst en de evolutie moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, en anderzijds voornoemde conclusie in het verslag maakt, geen schending van de aangevoerde beginselen aannemelijk. De beslissing over een eventueel bijkomend onderzoek komt alleen dat ambtenaar-geneesheer toe.

3.3.2.2.4.3. Tot slot voert verzoeker aangaande artikel 3 EVRM, onder het kopje moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aan dat zijn gezondheidssituatie aan het verslechteren is en dat hij vooraleer hij werd opgepakt een verwijzingsbrief mocht krijgen van zijn huisarts om opnieuw met de cardioloog een afspraak te maken ten einde zijn een oplossing zoeken voor de klaarblijkelijk falende medicatie.

Verzoeker voegt in dit verband een brief van 24 november 2011(dus van na de bestreden beslissing artikel 9ter) toe van zijn behandelende arts waarin deze aan “Dr. Cardiologie” een advies (second opinion) vraagt.

Uit voornoemde brief blijkt wel dat het verzoeker “de laatste maanden duidelijk minder goed gaat” doch niet dat het handelt over “een oplossing zoeken voor de klaarblijkelijk falende medicatie”.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

M. MILOJKOWIC